

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 183/09-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. mája 2009 predbežne prerokoval sťažnosť J. H., Rakúsko, zastúpeného advokátom JUDr. A. B., B., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 Co 322/2005-179 z 19. novembra 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. H. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. marca 2009 doručená sťažnosť J. H., Rakúsko (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Co 322/2005-179 z 19. novembra 2008.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že «Sťažovateľ podal na Okresnom súde Bratislava 5 (ďalej len „okresný súd“) žalobu voči V., š.p. (ďalej len „žalovaný“), ktorou sa domáhal určenia svojho vlastníckeho práva k pozemkom v k.ú. R., konkrétne k pozemkom z pozemnoknižnej vložky č. 481 - parc.č. 639, 1063, 1202, 1240, a 712 (ďalej len „pozemky“). Svoj vlastnícky nárok odvodzoval zo skutočnosti, že pozemky zdedil na základe právoplatného dedičského rozhodnutia býv. Štátneho notárstva B. sp.zn. D 573/70 a od toho času voči nemu nedošlo k žiadnej zmene vo vlastníckom práve (t.j. prevodu či prechodu vlastníckeho práva). Napriek tomu, že bol riadne evidovaný ako vlastník vo vtedajšej evidencii nehnuteľností strediska geodézie, na LV č. 357, boli jeho pozemky dotknuté vyvlastňovacím rozhodnutím v prospech žalovaného, a to bez toho, aby bol sťažovateľ účastníkom tohto vyvlastňovacieho konania, resp. bez toho, aby voči nemu vyvlastňovacie rozhodnutie smerovalo. Vec bola vedená na okresnom súde pod sp.zn. 12C 240/2002. Okresný súd vo veci rozhodol tak, že žalobu zamietol a účastníkom nepriznal právo na náhradu trov konania.

Na odvolanie sťažovateľa rozhodoval vo veci krajský súd, ako súd odvolací, a to v konaní vedenom pod sp.zn. 4Co 322/2005. Krajský súd vo veci rozhodol dňa 19.11.2009 rozsudkom č.k. 4Co 322/05-179 (ďalej len „rozsudok“) tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil a žalovanému nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení rozsudku krajský súd poukázal okrem iného na to, že sťažovateľ nemôže mať na podanej žalobe naliehavý právny záujem z toho dôvodu, že jeho právne postavenie by sa nezmenilo, keďže vyvlastňovacím rozhodnutím došlo k vyvlastneniu pozemkov zo zákona, t.j. zákonného dôvodu, preto navrátenie mu vlastníckeho práva neprichádza do úvahy. Krajský súd síce ustálil, že sťažovateľovi toto vyvlastňovacie rozhodnutie nebolo doručené, avšak uzavrel, že nakoľko išlo o konanie pre rozsiahlu stavbu vodohospodárskeho diela, možno mať v pochybnostiach za to, že účastníci boli upovedomení verejnou vyhláškou a že bol dodržaný postup pre vydanie vyvlastňovacieho rozhodnutia.»

Na základe uvedeného sťažovateľ uviedol: «Máme za to, že krajský súd svojím rozsudkom, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu č.k. 12C 240/2002 - 112 zo dňa 14.6.2005, porušil základné právo sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy

a základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Dôvodom tohto porušenia je skutočnosť, že krajský súd neposkytol sťažovateľovi účinnú ochranu a navyiac rozsudok má arbitrárny charakter. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05).

Podľa názoru sťažovateľa sa vlastnícke právo sa vždy zakladá na objektívnych skutočnostiach, predpokladaných zákonom. Podľa teórie občianskeho práva je nadobudnutie vlastníckeho práva rozhodnutím štátneho orgánu (správneho orgánu, súdu) derivatívnym, t.j. odvodeným spôsobom nadobúdania vlastníctva, z čoho vyplýva, že nadobúdateľ vždy odvodzuje svoje vlastnícke právo od svojho právneho predchodcu. Ak sa preukáže, že tento nieje vlastníkom, nemohol platne nadobudnúť vlastnícke právo ani jeho právny nástupca.

Špecifikom sťažovateľovho prípadu je fakt, že v čase vyvlastnenia v októbri 1984 bol navrhovateľ riadne evidovaným vlastníkom v evidencii nehnuteľností na LV č. 357 pre k.ú. R. V ostatných prípadoch sa žalovaný, resp. vyvlastňovací orgán mohol spoľahnúť na prezumpciu správnosti evidencie nehnuteľností, avšak v navrhovateľovom prípade sa uplatnil § 6 zákona č. 22/1964 Zb. o evidencii nehnuteľností, podľa ktorého mal byť údaj o sťažovateľovom vlastníctve pre vyvlastňovací orgán záväzný.

Napriek tomu žalovaný odvodzuje v rozhodnutí z roku 1984 svoje vlastnícke právo od K. H., ktorá v tom čase nebola vlastníčkou sporných nehnuteľností. Z toho vyplýva, že k sporným pozemkom odporca vlastnícke právo nenadobudol, pretože toto rozhodnutie nesmerovalo voči vlastníkovi nehnuteľností riadne evidovanému v evidencii nehnuteľností, t.j. voči navrhovateľovi toto rozhodnutie nie je právoplatné, nakoľko ani nebol účastníkom tohto správneho konania.

Právny názor krajského súdu, vyjadrený v jeho rozhodnutí, založil v občianskoprávnom vzťahu žalovaného a sťažovateľa výraznú nerovnosť v prospech vyvlastňovacieho orgánu, resp. žalovaného. Zákon pritom v občianskoprávných vzťahoch štát nefavorizuje, právne vzťahy štátu, alebo iných právnických osôb a fyzických osôb sú budované na zásade rovnosti, čo priamo vyplýva aj z citovaného čl. 20 ods. 1 ústavy. Krajský súd svoje rozhodnutie založil na nevysvetlenom názore o nedostatku naliehavého právneho záujmu sťažovateľa na takejto určovacej žalobe, nevysvetľuje kľúčovú otázku

tohto konania, či môže nadobudnúť vyvlastňovacie rozhodnutie právoplatnosť voči vlastníkovi, ktorý nebol účastníkom takéhoto (vyvlastňovacieho) konania, pričom toto rozhodnutie mu odníma vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré vlastní. Naliehavý právny záujem na „navrátení vlastníckeho práva“, ako uvádza krajský súd, nie je možné ani preukázať, totiž určovacia žaloba má deklaratórny charakter, preto nemôže ňou dochádzať k „navráteniu“, iba potvrdeniu existujúceho vlastníckeho práva. Rovnako právny názor krajského súdu o tom, že pri vyvlastňovacom konaní možno v pochybnostiach mať za to, že bol dodržaný postup pre vydanie vyvlastňovacieho rozhodnutia považujeme za krajne neústavný a výrazne poškodzujúci záujmy slabšej strany vo vyvlastňovacom konaní – vlastníka vyvlastňovaného majetku. Akcentujeme jednoduché východisko tejto ústavnej sťažnosti, že v demokratickom právnom štáte musí mať každý istotu, že nestratí svoje vlastnícke právo v konaní, ktorého účastníkom ani nebol.»

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vo veci nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo J. H. vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 4 Co 322/2005-179 zo dňa 19.11.2008 bolo porušené.

2. Zrušuje sa rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 4 Co 322/2005-179 zo dňa 19.11.2008 a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný zaplatiť náhradu trov konania J. H. v sume 292,38 € do rúk jeho právneho zástupcu JUDr. A. B., B., do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd ako nezávislý orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola

vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 1 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach a záväzkoch(...)

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom

predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ústavy, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 4 Co 322/2005-179 z 19. novembra 2008.

Citovaný čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50). Zároveň podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o tejto ochrane ustanoví zákon, resp. v zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy je možné domáhať sa práv podľa čl. 46 ústavy len v medziach zákona, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (mutatis mutandis I. ÚS 576/01).

Podľa svojej ustálenej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie skúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/06). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv,

ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Ústavný súd vo svojej judikatúre tiež zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou a kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 13/01).

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu okrem iného vyplýva:

„(...) Podľa § 108 ods. 1 zák.č. 50/1976 Zb. v znení neskorších predpisov pozemky, stavby a práva k nim potrebné na uskutočnenie alebo užívanie stavieb, prác a zariadení uvedených v ods. 2 tohto zákona možno získať a práva k pozemkom a stavbám, ktoré bránia uskutočneniu alebo užívaniu týchto stavieb, možno zrušiť, odňať alebo obmedziť rozhodnutím stavebného úradu (vyvlastniť). Vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

Vyvlastniť možno v zmysle § 108 ods.2 písm. a/ cit. zákona aj na uskutočnenie stavby, ktorá je úlohou štátneho plánu rozvoja národného hospodárstva. Na rovnakom základe je postavený aj § 109 ods. 1 stavebného zákona, ktorý reglementuje cieľ vyvlastnenia, a to dosiahnuť prechod, prípadne obmedzenie vlastníckeho práva k pozemkom a stavbám alebo zriadenie, zrušenie, prípadne obmedzenie práva osobného užívania pozemku. Vyvlastnenie sa uskutočňuje za náhradu. Náhrada sa poskytuje v peniazoch, pokiaľ osobitný zákon nepripúšťa iný spôsob náhrady (§ 111 ods. 1 cit. zákona).

Podľa § 37 ods. 2 zák.č. 138/1973 Zb. pokiaľ to bolo potrebné na výkon oprávnenia plynúceho z rozhodnutia vodohospodárskeho orgánu, najmä na vybudovanie alebo prevádzku vodohospodárskych diel, ďalej na prieskumné a iné odborné práce nevyhnutne potrebné na účely vodného hospodárstva, na výkon správy vodných tokov, na vyhľadávanie

a zabezpečovanie zásob podzemných vôd, ako aj na umožnenie prístupu k vodám za účelom ich všeobecného používania a na zriadenie vodovodných alebo kanalizačných prípojok možno potrebné nehnuteľnosti alebo práva k nim vyvlastniť, ak ich nemožno získať dohodou. O vyvlastnení, o vstupe na vyvlastňovanú nehnuteľnosť a o jej užívaní pred začatím vyvlastňovacieho konania platia osobitné predpisy (§ 37 ods. 3 cit. zákona). Týmto bol aj zák.č. 87/1958 Zb. o stavebnom poriadku a vykonávacie predpisy k nemu, ktorý bol zrušený zák.č. 50/1976 Zb., účinným od 1.10.1976.

Vyvlastnenie je špecifický právny inštitút, ktorý má verejnoprávnu subsidiárnu povahu a dochádza k nemu výlučne iba vtedy, ak nemožno jeho účel dosiahnuť dohodou alebo iným spôsobom (§ 110 ods. 1 prvá veta cit. zákona). Je však potrebné, aby príslušný orgán štátnej správy vydal akt, t.j. vyvlastňovacie rozhodnutie.

Takýmto vyvlastňovacím rozhodnutím bolo aj rozhodnutie býv. Obvodného národného výboru B., odboru výstavby a územného plánovania zo dňa 21.10.1984 č.j. výst.3097/84/Kj, ktorým rozhodol o návrhu V., B. o vyvlastnení nehnuteľností pre účely výstavby... v kat. území R. a na základe rozhodnutia č. ÚPA-136-330 /1983-Vd zo dňa 25.2.1983 rozhodol podľa ust. § 114 zák.č. 50/1976 Zb. a § 57 vyhl. 85/1976 Zb., vyhl.č. 47/1969 Zb. a podľa § 108 ods. 2 písm.a/, § 110 zák.č. 50/1976 Zb. tak, že vyvlastnil v prospech štátu v správe V., B. okrem iných aj predmetné parcely č. 639,1063,1202,1240 a 712 vychádzajúc z toho, že tieto boli vedené v pozemkovej knihe vo vl.č.481 na neb. K. H., ktorej dedičia boli uvedení ako neznámi.

Aj keď navrhovateľ predložil dedičské rozhodnutie po poručiťelke K. H. č. D 573/70 zo dňa 1970 v spojení s opravným uznesením zo dňa 20.2.1993, podľa ktorého nadobudol po tejto poručiťelke predmetné nehnuteľnosti ako závetný dedič, ktorým bol aj v čase rozhodnutia o ich vyvlastnení, odvolací súd nemal za daný jeho naliehavý právny záujem na určovanom návrhu, nakoľko jeho právne postavenie by sa nezmenilo, keďže vyvlastňovacím rozhodnutím došlo k vyvlastneniu nehnuteľností na štát v správe odporcu zo zákona, t.j. zo zákonného dôvodu (§ 108 ods.2 písm.a/ zák.č.50/1976 Zb.) pre účely výstavby vodohospodárskeho diela, navrátenie mu vlastníckeho práva neprichádza do úvahy (do úvahy by prichádzal prípadný nárok na náhradu škody). V konaní bolo tiež síce preukázané, že vyvlastňovacie rozhodnutie nebolo navrhovateľovi právoplatne doručené (bol považovaný za neznámeho dediča, a tým aj ako vlastník predmetných nehnuteľností za

neznámeho vlastníka), avšak vzhľadom k tomu, že išlo o vyvlastňovacie konanie pre rozsiahlu stavbu vodohospodárskeho diela... s veľkým počtom účastníkov konania a spisový materiál týkajúci sa tejto stavby sa fyzicky už nenachádza, možno v pochybnostiach mať za to, že účastníci o ústnom vyvlastňovacom konaní boli upovedomení verejnou vyhláškou v zmysle § 113 ods. 2 veta druhá zák.č. 50/1976 Zb. a že bol dodržaný postup pre vydanie vyvlastňovacieho rozhodnutia.

Z obsahu spisu tiež vyplýva, že finančná náhrada za vyvlastnenie pozemkov bola zložená na býv. Štátnom notárstve B. v prospech ktorého bola táto poukázaná na základe platobného príkazu č. 546-303-1985/2 zo dňa 12.12.1985.“

Podľa názoru ústavného súdu právny názor krajského súdu v danej veci je zdôvodnený dostatočným spôsobom. V citovanej časti zdôvodnenia odôvodnenia napadnutého rozsudku krajský súd relevantným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo treba napadnuté rozhodnutie okresného súdu potvrdiť. V každom prípade postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho názoru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právnym názorom svojím vlastným. V konečnom dôsledku ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa ten natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný výklad krajského súdu takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Z uvedeného vyplýva, že ústavnoprocesné práva sťažovateľa v okolnostiach danej veci porušené neboli, preto ústavný súd v časti, v ktorej sa sťažovateľ domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu, jeho návrhu nevyhovet, keďže nezistil medzi týmito článkami ústavy a tvrdeným porušením týchto základných práv ústavne relevantnú (priamu) súvislosť. Z tohto dôvodu bol aj v tejto časti jeho návrh v zmysle § 25 zákona o ústavnom súde zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd k veci dodáva, že sťažovateľ sa síce stal platným dedičom a vlastníkom spornej nehnuteľnosti, o čom predložil právoplatné dedičské rozhodnutie z roku 1970 (D 573/60), došlo však k opravnému uzneseniu tohto predloženého dedičského rozhodnutia z 20. februára 1993, k vyvlastneniu nehnuteľnosti však došlo ešte v roku 1984. V konečnom dôsledku táto skutočnosť vplývala na preukazovanie vlastníctva k spornej nehnuteľnosti v lehotách určených zákonom, na postup príslušných orgánov pri vyvlastňovacom konaní a na dôvody, prečo so sťažovateľom nekonali. Za týchto okolností by sťažovateľovi pripadla možnosť len prípadnej náhrady škody, ak sa berie do úvahy dôvod a charakter vyvlastneného pozemku, ako to popísali všeobecné súdy v rozhodnutiach, čo by však bolo predmetom osobitného súdneho konania.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a dôvody ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. mája 2009